

han maa undskyldte, at man nu ikke ganske kan dele hans Syn paa Nødvendigheden af at fremstykke den vestjydske Bane. Den høitærede Indenrigsminister, som dengang var Finantsminister, henviste ved den Leilighed tydelig til de amerikanske Millioner, og da han blev spurgt om, hvorledes han kunde give sit Samtykke til, at den daværende Indenrigsminister foreslog en saadan Uvidelse af Jernbanenettet som den, der var Tale om, svarede han: „Der er blevet rettet det Spørgsmaal til mig idag, om det ikke har havt Indskyldelse paa mine Beslutninger, at jeg har tænkt paa de forventede vestindiske Penge. Jeg svarer dertil: So, det har jeg, og de ærede Medlemmer ville kunne se det i selve Forslaget til Finantslooven, navnlig under en af de store Poster, som bidrage en væsentlig Del til den Underbalance, som det nævnte 7de Medlem for 1ste Kredt (David) nævnedes; det staar der berørt med saa tydelige Ord, som det overhovedet er passende at hentyde til Eligt.“ Det er altsaa klart, at den høitærede nuværende Indenrigsminister denaang tog et væsentligt Hensyn til disse vestindiske Millioner, som aldrig ere komne, naar han denaang kunde slutte sig til, at den vestjydske Jernbane skulde fremstykkes saa meget hurtig, og jeg forundrer mig ikke saa meget over, at han denaang gjorde det, idet den nuværende høitærede Finantsminister som Finantsudvalgets Formand i sin Oversigt ogsaa havde taget samme Hensyn og opført Renten af disse Millioner som en eventuel Indtægt af 500,000 Rd. om Aaret. Men naar Forholdene nu have forandret sig saaledes fra den Tidts Forudsætninger, saa skulde den høitærede Indenrigsminister vist ikke forleden have været saa ivrig i at afvise enhver Tanke om at fremstalde Balance ved noget at udskyde Udførelsen af den vestjydske Bane. Jeg tror dog, at det maa have været klart for Forsamlingen, at der aldrig efter den forleden førte Debat derom har kunnet være Tale om at nægte dette Anlæg, men at der virkelig, efterat ogsaa den vestlige Del af Sjælland har udredet sin Del af Expropriationssummen, kun har kunnet være Tale om at udsætte Kuldebølsen af dette Anlæg. Og jeg skal da her paany stærkt fremhæve, at efter den Forandring, der

er foregaaet med den finantsielle Stilling, og efterat de 500,000 Rd. aarlig Indtægt, som saa bestemt bleve paaregnede baade af den høitærede nuværende Indenrigsminister og af den daværende Formand for Finantsudvalget — den nuværende Finantsminister — ere udeblevne, saa er der al god Grund til ogsaa af Hensyn til de nuværende kritiske politiske Forhold at udsætte Baneanlægget, indtil Finantserne om nogle saa Aar maatte have stillet sig noget gunstigere paa Grund af visse Afdrags Dphor, saaledes som det forleden Dag blev udtalt af det ærede Medlem for Præstø Amts 4de Valgkreds (Frølund), da Jernbanesagen var for til Forhandling. Jeg kan derfor efter Jernbaneforslagets Standsning forleden ikke Andet end fuldkommen slutte mig til Forslaget under Nr. 14, om Tilskud til Udgifterne af yderligere 1 Million af Reserfonden, og jeg vil ønske, at den høitærede Finantsminister virkelig dog vil tage det under nogen Overveielse, om dette Forslag er saa irrealisabelt, som han mente. Denne Formening staar i alt Fald i meget liden Overensstemmelse, forekommer det mig, med Finantsministerens Udtale i Anmærkningerne til Finantsloven, hvor han gjør gjældende, at Prisene paa Hovedmassen af Reserfondens Effekter, navnlig de udenlandske Statspapirer, ere stegne betydelig, og naar man nu betænkter, hvilket Omfang de udenlandske Papirer i Fonden have, saa kan jeg ikke antage, da der kun er Tale om at realisere 3 Millioner istedetfor som af Regjeringen foreslaaet 2 Millioner, eftersom der jo med den ene Million virkes paa anden Maade, at dette kan møde de Banffeligheder, som den høitærede Minister for omtalte. Jeg vil haabe, at Forslaget bliver vedtaget, hvis ikke, skulde jeg ønske, at man paany optog Spørgsmaalet om den vestjydske Banes tidligere eller senere Udførelse, men saaledes, at man udtalte, at Forarbejderne ligegodt skulde fremmes, for at Syderne kunde være fuldt sikre paa, at de fik deres Bane, og at der kun var Tale om en Udsættelse i et Par Aar. Jeg kan ikke se Andet, end at skal man søge at føre Udviklingen paa en rolig Maade fremad i vort Land, og staar man ligeoverfor to saa vigtige Spørgsmaal som en Revision af hele vort